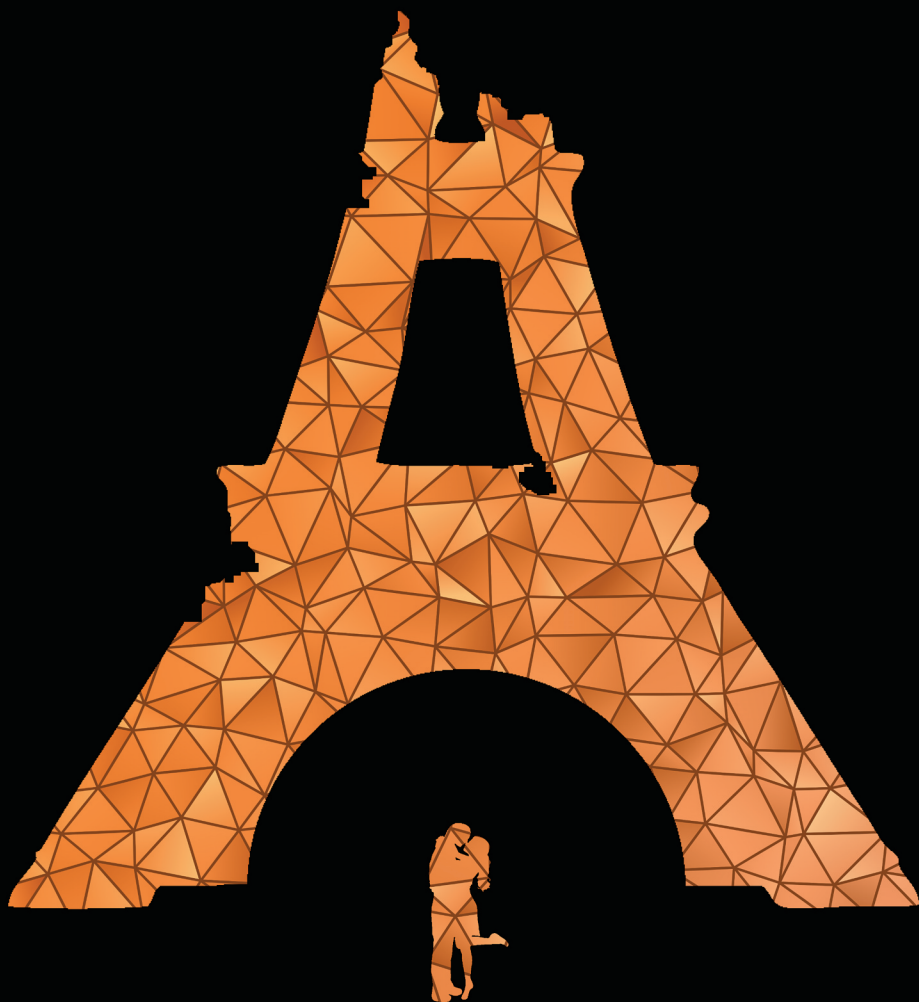

JAMES JACKSON ANDOLINI

PALAVA MAA

PALAVA MAA

James Jackson Andolini

Palava maa

Tämä teos on kaikilta osin fiktiivinen. Mikäli toisin ei erikseen ilmoiteta, kaikki tässä teoksessa esiintyvät nimet, hahmot, liikeyritykset, paikat, tapahtumat ja sattumukset ovat tekijän mielikuvituksen tuotosta ja/tai niitä käytetään fiktiivisesti. Kaikki samankaltaisuudet olemassa oleviin henkilöihin - elossa oleviin tai kuolleisiin - todellisiin tapahtumiin, sijainteihin tai liikeyrityksiin ovat sattuman tulosta.

© 2023 James Jackson Andolini

Kannen suunnittelu ja muokkaus: James Jackson Andolini, pohjakuvat Pixabay / GDJ & Pixabay / no-longer-here

Sisuksen taitto: James Jackson Andolini

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0411-0

www.jackandolini.com

Omistettu tämän maailman oman tiensä kulkijoille.

Sekä heille, jotka ymmärtävät jättää edelliset rauhaan.

OSA I: JOSKUS JOSSAKIN

- 1 -

Tanssistahan se silloin lähti.

Tai no, jotta voisitte ymmärtää tätä tarinaa, minun on kaiketi syytä aloittaa pidemmältä. Pitäkää tässä kohtaa vain mielessänne, että tanssi on tärkeää. Se meidän on syytä muistaa, varsinkin tällaisina aikoina, kun maailma on harmaa ja kuollut, ilot harvassa ja surut päiviemme kulu. Meidän todellisuudessamme tarvitaan kappale iloa aina silloin tällöin vain, jotta jaksaa harmaasta päivästä ankeaan iltaan. Sillä eihän ilman päivänpaistetta mikään kukka kauaa elä.

Joten: ennen kuin pääsemme tanssiin saakka, minun on syytä aloittaa hiukan taaempaa. Ja, vaikka haluaisin kovasti kertoa ensiksi siitä ihanasta illasta, kun tapasin Hollyn, minun on todellakin syytä hieman pohjustaa.

Lähinnä siksi, että ymmärtäisitte vastauksen kysymykseen: *miksi*.

Ihan kuin itsekään aina tietäisin.

Joten en aloitakaan tanssista, en vielä.

Aloitetaan tämä tarina mieluummin papista.

- 2 -

Opin tuntemaan Raphael Legrandin jo ennen kuin hänestä varsinaisesti tuli Isä Legrand. Tunsin hänet jo silloin, kun hän oli vasta Poika Legrand, jos edes kunnolla sitäkään. Tutustuimme Isä Barthomolewin orpokodissa ja siellä tuskin kukaan oli kenenkään poika. Olimme kaikki vain likaisia, rupisia ja säälettäviä, laihjoja linnunluisia otuksia, jotka varmasti olisi mieluummin unohdettu kuolemaan. Silti - koska jokin vanhan maailman aikainen säällisyys pakotti ihmiset huolehtimaan meistä, siellä me olimme; unohduksen rajamailla, hädin tuskin elossa - mutta silti tukevasti tällä puolella olevaisuutta.

Isä Barthomolewin orpokoti Avenue Sainte-Mariella sijaitsi kellarissa, niin kuin tietysti kaikki asumiseen kelpaavat rakennukset Pariisin alueella. Itse kellarilari oli yhtä ankea kuin betoniseinät ympärillään: käytännössä se oli vain yksi ainoa, pienistä huoneista koostuva pitkä, putkimainen sokkelo. Se ei ollut millään muotoa viihtyisä paikka, ei todellakaan, mutta se oli kuitenkin melko lämmin, useimmiten suunnilleen kuiva ja ehdottomasti ei-säteilevä. Niinpä se riitti meidän orpojen tarpeisiin varsin hyvin, eikä meistä kukaan koskaan valittanut. Kyllähän me tiesimme, mikä asemamme oli. Olimme taakka kaikille ja kaikelle ja silti meistä huolehdittiin. Vaikka papit ja muutama silloin tällöin luoksemme eksynyt nunna olivatkin ankaria, me kestimme sen mukisematta. Parempi kurissa, nuhteessa ja Jumalanpelossa kuin ulkona ilman suojaa.

Sellaista se oli silloin - vähässä olivat ilot, mutta vielä vähemmässä vaatimukset.

Minä itse asiassa pärjäsin aika mukavasti siellä, nyt kun asiaa tarkemmin ajattelen. Kaipa se on niin, että lapsuus on ihmisen parasta aikaa, sitä ei silloin vain itse tajua. Kaikesta likaisuudesta, rupisuudesta ja ankeudesta huolimatta muistan noilta vuosilta päällimmäisenä sen, että meillä oli kuitenkin joskus jopa hauskaa; jos lattia oli kuiva, käyimme yöalusastioita potkupalloina. Yleensä muutama potku riitti aiheuttamaan sellaisen kolinan, että joku nunnista tai papeista hermostui, jolloin sai olla vikkeliä kintuistaan, jotta ehti karkuun eikä saanut persposkiaa punaiseksi. Joskus syksyisin taas lattialla lainehti vettä ja silloin tietysti teimme sitä, mitä lapset varmaankin aina olivat tehneet - leikimme vesileikkejä. Emme välittäneet edes siitä, että nunnat hössöttivät aina veden radioaktiivisuudesta - vettä se meille vain oli ja loiskui kivasti, säteili se tahi ei.

Se oli hyvää aikaa, en väitä mitään muuta.

Mutta tietystikään kaikille se ei ollut ihan sellaista.

Raphael Legrand oli joukossamme se tavallistakin heiveröisempi, linnunluisempi ja hauraampi poika. En tarkalleen ottaen muista, miten hän valikoitui poikaporukan silmätikuksi, mutta niin vain jotenkin kävi. Yhtenä päivänä hän vain oli siellä - kaikkien pilkalle avoimena ja vapaana riistana. Muistan edelleen kuinka isoimmat pojat ottivat asiakseen tölviä tätä haurasta miehenalkua eikä ollut kerta eikä kaksi, kun Raphael juoksi nunnien helmoihin itkua tuhertaen. Sehän tietysti vain villiinnytti kiusanhenget kahta kauheampaan vainoon.

Katselin sitä touhua aikani - myönnän sen. Mitähän minä silloin olin? Kymmenen, ehkä? Ei kai sen ikäisenä keneltäkään voi olettaa mitään erityisen ylevää toimintaa tai altruistista uhrautuvuutta, mutta silti minua hävettää nyt myöntää, etten toiminut tilanteessa aluksi mitenkään. Raukkis-Raphael oli vain yksi uhri muiden joukossa ja vaikka toki lapsuuteni olikin ollut turvatumpi kuin se olisi ollut maan pinnalla, noilla tappavan säteilevillä kaduilla, se ei ollut missään määrin vakaa.

Olin siis oppinut aikaisin huolehtimaan omista asioistani.

Raphael oli sitkeä jo silloin, se minun täytyy myöntää. Hän kesti sitä kiusantekoa varmasti ainakin kuukauden, kaksi, ilman että järjesti kiusaajiaan teoistaan minkäänlaisiin ongelmiin.

Jälkeenpäin mietittynä vähän tuumin, että kasvoikohan hänen tulevan ammattinsa siemen hänen sisällään jo silloin? Armahdus, armo, mitä niitä nyt on? Voi tietty olla, vaikea sanoa näin monen vuosikymmenen jälkeen. Mutta niin vain oli, että meni hyvinkin kuukausi tai kaksi - juuri sen verran, että minä ja kaikki muutkin aloimme tottua uuteen nokkimisjärjestykseen - kun sitten eräänä päivänä alkoi tapahtua.

“Hei!” Raphael älähti, kun eräs orpokodin isommista pojista - Armand - heitti hänen lukemansa kirjan maahan. Se oli valitettavasti yksi niistä syksysisistä päivistä, kun orpokodin lattia lainehti ja niin vain kävi, että kirja sukelsi kuran ja mudan sekaiseen vesilammikkoon tekstipuoli edellä. Loiskahduksen syvyydestä pystyi päättelämään, että mitä tahansa kirjassa olikaan ollut, sen syvempi merkitys jäisi Raphaelille ikuisiksi ajoiksi kuran verhoamaksi salaisuudeksi.

“Oho, sori!” Armand naurahti. “Mutta hei, ei hätää - nythän se on ihan yhtä paskanen kuin sä! Ei tartte enää varoa, että sivut sottaantuul!”

Samassa Armand tarttui Raphaelia kauluksista ja tempaisi tämän polvilleen sotkuiseen maahan, suoraan kirjansa viereen. Raphael tuuskahti kuraan nelinkontin ja sotki itsensä yltä päältä maassa vellovaan vetiseen likaan. Hän kohotti katsettaan ja näki vettyneen kirjansa vain parikymmentä senttiä käsiensä edellä. Kurkotin kaulaani ja näin - muistan sen edelleenkin - että kirja oli Daniel Defoen Robinson Crusoe. Totesin mielessäni, että molskahduksen syvyys oli antanut kirjan nykyisestä kunnosta varsin oikean kuvan: Torstain seikkailut eivät enää kyseisen niteen sivuilta tulisi koskaan aukenemaan, eivät Raphaelille, eivät kenellekään.

“Minun kirja”, Raphael valitti hiljaa.

“Mähän pyysin jo anteeksi”, Armand ärähti. “Vahinkoja sattuu! Mitä sä jätät siihen *vellomaan*?”

Varmemmaksi vakuudeksi Armand potkaisi Raphaelia takamukselle ja tämä lätsähti naamalleen vesilätäkköön. Sekin vähän puhtaus, mikä pojassa oli vielä jäljellä, häipyi näin tuoreen kurakerroksen alle. Katsoin Raphaelia, joka alkoi taas vetää syviä, raskaita nyyhkäyksiään. Ja noiden henkäisyjen väreilystä tiesin, miten tuo nimenomainen tarina tulisi päättymään.

Samanlaista se oli ollut siitä asti, kun Raphael oli saapunut orpokotiin - jotenkin hän vain veti kiusaajia puoleensa kuin magneetti. Ei hän sille kai mitään voinut.

Mutta jokin oli kuitenkin sillä kerralla toisin, sillä yhtäkkiä minua alkoi suututtaa. Ihan tosissaan, meinaan. Ja ennen kuin oikeastaan tiesin mitä tapahtuisi, yllätin itsenikin nousemalla pystyyn ja tarttumalla Armandia olkapäästä.

Niin - en minä pahuuttani yleensä ollut puuttumatta muiden elämään - se tässä kohtaa on syytä ehkä lisätä. Minä vain olin silloin jo oman tieni kulkija. Olin kai jotenkin varhaiskypsä ja tajunnut, että monet kanssaihminen koltosista olivat puhdasta paskaa ja epätähdelisyydessään suorastaan hämmentäviä. Siksi minä en ollut puuttunut kiusantelemaan, vaikka jonkun mielestä ehkä aihetta olisi ollutkin. Mutta jokin tuossa Raphaelin valittavassa äänessä, surkeassa katseessa ja hänen kuraan sotkeentuneissa vaatteissaan (eikä unohdeta sitä Robinson Crusoea, jonka olisin itsekin mielelläni lukenut), alkoi vituttaa minua aivan suunnattomasti. Ja kuten myöhemmin aikoina tulisin toteamaan, sellaisen tilanteen kohdalle sattuesssa minulla oli vain yksi mahdollinen imperatiivi: tee niin kuin oikealta tuntui.

Niinpä minä tartuin ilkkuvaa Armandia olkapäästä ja kiepautin hänet ympäri. Ennen kuin hän oikeastaan oli edes kääntynyt, tökkäsin häntä silmiin kahdella sormellani ja, kun hän horjahti taaksepäin, vein jalkani hänen sääriensä taakse. Hän romahti samaan kuralätäkköön kuin Raphael, aivan hänen kirjansa viereen.

“Mitä vittua?!” Armand ärähti korostaen juuri oppimaansa kirosanoista ruminta. Näin, että hän oli kaikkea muuta kuin asettunut ja tiesin, että hänellä oli ainakin pari vuotta enemmän ikää ja pirusti enemmän lihaksia. Senpä vuoksi tein mitä täytyi. Siirsin painoni vasemmalle jalalle, otin oikealla vauhtia kuin kunnolliseen alusastiapotkuun ja kengitin kunnon rangaistuslaukauksella Armandia suoraan päähän. Varpaani osuivat hänen nenäänsä ja kuului rusahdus, kun rusto taittui. Potku sattui minuunkin, sillä eihän minulla tietenkään ollut mitään kunnollisia kenkiä, mutta eiköhän se kokemus kuitenkin Armandille tuskallisempi ollut. Ainakin hän tippui kuralätäkköön selälleen ja sillä kerralla hän oli saanut tarpeekseen.

Kaksi hänen sivustalla seurannutta apuriaan laskeutui auttamaan tajutonta toveriaan ennen Armandin piakkoin odotettavissa olevaa hukkumista itse sekoittamaansa kuran ja loan keitokseen. En kuolemaksenikaan muista kummankaan auttajan nimeä, mutta ei kai sillä ole väliäkään. He varmasti olivat sivuhahmoja tuona päivänä ja on muuten aivan helvetin varmaa, ettei heistä tullut pääosan esittäjiä yhtään *mihinkään* näytelmään senkään jälkeen - omasta elämästään nyt puhumattakaan. Sivuosa poika ykkönen ja kakkonen nostivat Armandin yhdelle putkirunkoiselle sängylle ja riensivät hakemaan jäitä nenään. Hetken päästä jäiden perästä tuli niiden tarvetta ihmettelemään saapunut nunna ja sen jälkeen oli piru irti (ei sitä ikinä voisi kuvitella, että niin pyhistä naisista lähtisi irti niin helvetillisiä rangaistuksia). Mutta ennen kuin he saivat minut raahattua lastenkodin johtajan tykö, minä näin Raphaelin silmät. Ne tuikkivat hämmentyneestä ilosta ja kertakenkäisyllä kaikki suru menetetyistä kirjasta oli haihtunut niistä.

Ehkä oli ensimmäinen kerta, kun joku piti hänen puoliaan tässä maailmassa. En tiedä oliko niin, mutta siltä se kyllä näytti. Ja se ainakin oli taivaan tosi,

että kuka tahansa hänen puoliaan olikaan pitänyt siinä entisessä elämässä, missä hänellä vielä oli isä ja äiti, niin tässä uudessa orpokodin todellisuudessa kerta oli varmasti ensimmäinen laatuaan.

Kuitenkin tuona sateisena päivänä, jolloin nunna raahasi minut johtajan kansliaan saamaan omaa rangaistustani, Raphaelin silmissä loisti peittelemätön, lapsenomainen kiitollisuus, jota en ole unohtanut kaikkien näiden vuosien jälkeenkään.

- 3 -

Kipeäähän se teki: ensin vitsarangaistus, sitten eristys ja lopulta nälässä pitäminen, mutta ei sekään minua haitannut. Kaiken fyysisen tuskan syrjäytti omi-
tuinen tietoisuus siitä, että olin toiminut oikein. Kenen mielestä sitten? No en nun-
nien ja pappien ainakaan, mutta Jumalan? Tiedä häntä - sillä toisin kuin Raphael ja
lastenkodin nunnat, minä en oikeastaan tiennyt oliko meillä olemassa mitään suojaa
tuolla ylhäällä. Enkä oikeastaan välittänytkään - oli tai ei, meillä oli aivan tarpeeksi
tekemistä siinä, että pidimme omia puoliamme täällä maan päällä. Jos siellä ylhäällä
olikin joku, niin ainakin minun mielestäni tämä jumalainen luuseri teki jo silloin
pirusti töitä katsellakseen jonnekin ihan muualle kuin meidän suuntaamme.

Mutta mitä minä Jumalasta?

Vitut Hänestä. Hän ei ollut minua varten enkä Minä häntä.

Sen sijaan oikein tekeminen tuotti jo silloin minulle suunnattoman hy-
vänolontunteen, joka riitti minulle opastukseksi tähän maailmaan. En tarvinnut mi-
tään jumalia yläpuolelleni, sillä olihan minulla tuo tunne, erehtymätön kompassini,
joka kertoi aina minne minun oli syytä suunnistaa. Tulevina vuosina tuosta kom-
passista tulisi eräs määrittävimmistä ominaisuuksistani, kuten tulette varmasti tari-
nani edetessä huomaamaan. On ehkä hyvä, että todella *ymmärrätte* sen jo tässä vai-
heessa, sillä se varmasti selventää muita tekemiäni ratkaisuja enemmän kuin mikään
muu valaistuminen ikinä voisi.

Nyt kuitenkin - huomaaan kaartelevani. Palataan takaisin asiaan.

Tuo Potkun ja Kuran päivä muutti jotakin orpokodin sisäisessä voima-
dynamikassa. Ei sentään niin paljoa, että kaikki olisi muuttunut, ei todellakaan; ei
minun onnekas potkuni sentään kyennyt muuttamaan maailmankaikkeuden perus-
tavanlaatuisia totuuksia yhtään mihinkään. Ja yksi niistä totuuksista kun oli edelleen
se, että heikot ja lintumaiset pojankoltiaiset joutuivat silmätikuiksi ja kärsimään
koko rahan edestä. Niin se Raphaelinkin kohdalla meni, ja niinpä häntä tietysti här-
nättiin tuon päivän jälkeenkin.

Mutta silti jonkinlainen siirros parempaan kuitenkin tapahtui. Yhtäkkiä
Raphaelin elämä ei ollut enää *pelkkää* kiusatuksi, tönityksi ja härnätyksi tulemista.
Yhtäkkiä oli niin, että aivan kuin muut ympärillämme olisivat hoksanneet, että oli
Raphaelillakin sentään *joku* arvo luomakunnan olentona. Ja sen vakuudeksi tällä

heiveröisellä pikkupojalla oli yhtäkkiä joku, joka ei tahtonut hänelle pahaa. Joka oli valmis myös *puolustamaan* tätä rangaistuksen uhallakin.

Sen ajatuksen on täytynyt tuntua Raphaelin keskenkasvuissa mielessä mullistavalta.

Ei meistä silti ystäviä tullut, ei vielä silloin.

Ehkä enemmänkin olin hänelle turvapaikka - sen päivän jälkeen Armand nimittäin piti etäisyyttä minuun ja hänen vino nenänsä toimi kaikille hyvänä muistutuksena yllätyksen suomasta edusta. Hän ei koskaan enää uskaltanut härnätä minua suoraan ja niin kauan kuin Raphael oli seurassani, tämäkin sai nauttia olemukseni suomasta fyysisestä turvasta. Ja tietysti, asioiden ollessa sillä mallilla, Raphael hakeutui seuraani usein. Ja jos hän ei tehnyt sitä mukavan luonteeni - niin ainakin luomani turvallisen kuplan vuoksi.

Minulle se toki sopi, sillä minun nähdäkseni Raphael oli harmiton. Ei hän minua häirinnyt ja usein olikin niin, että hänellä oli omat juttunsa ja minulla omani. Ja se taisi sopia meille oikeinkin hyvin.

Siitä meni varmasti hyvinkin kaksi kuukautta, ennen kuin edes puhuimme toisillemme kunnolla. Raphael taisi hieman pelätä minuakin - siitäkin huolimatta, etten koskaan ollut varsinaisesti tehnyt hänelle mitään. Mutta olihan hänkin toki sen potkun nähnyt. Ja olenhan minäkin sitä nenäruston rusausta miettinyt tykönäni monina yön pimeinä tunteina, aina sitä ihmetellen, miten Armand oikein selvisi hengissä sellaisesta. Mutta lapset ovat joustavia, niin se kai on nähtävä.

Joka tapauksessa: kun siis annoin Raphaelin pysytellä oman putkisänkyni luomassa turvallisessa suojakentässä, hän alkoi kai vähitellen rentoutua. Ja onhan ihminen kuitenkin sosiaalinen otus, minäkin - ainakin kaiketi. Ja se sosiaalisuuden pakko kai hänet viimein laittoi avaamaan suunsa eräänä päivänä, pari kuukautta Potkun ja Kuran päivän jälkeen.

“Minä olen Raphael”, hän sanoi.

“Tiedän.”

Sitten tuli hiljaista.

Kului hetki. Sitten Raphael jatkoi lukemista siitä kohtaa, mihin oli jäänyt. Katselin häntä hetken ja keskityin sitten omiin puuhiini, mitä ne silloin sattuivatkin olemaan.

Se sananvaihto jäi mieleeni niin tiukkaan, että muistan sen vielä vuosikymmenienkin päästä. Tuo ystävyysimme alkumetreillä käyty dialogi nimittäin alleviivasi hyvin sitä, millaiseksi välimme tulisivat jatkossakin muotoutumaan. Enemmänkin: se kertoi siitä, millaisia ihmisiä meistä oli tulossa. Minä en oikeastaan jaksanut enää kaiken kokemani jälkeen välittää paskaakaan sopivaisuudesta tai muista

epäolennaisuuksista. Minulla oli edessäni oma polkuni jota kulkea, ja toivoin ainoastaan yhtä asiaa: että muut antaisivat minun kulkea tietäni rauhassa. Raphael tuntui aavistavan tämän, eikä oikeastaan missään vaiheessa painostanut minua mihinkään - ei edes aivan lopussa, kun näkemyserot meille tärkeissä kysymyksissä tuntuivat muuttuvan ylitsepääsemättömiksi.

Mutta lupasin itselleni, että yritän edetä järjestyksessä ja noiden näkemyserojen aika on vasta myöhemmin. Joten kokeilen nyt pitää siitä kiinni.

Kaikki orpokodin lapset varmaan ajattelivat olevansa jotenkin erityisiä - kai se oli jonkinlainen puolustusreaktio maailmassa, joka välitti niin vähän meidän elämästämme tai kuolemastamme. Haluaisin kuitenkin uskoa, että minulla oli väitteilleni hieman enemmän katetta kuin kenellä tahansa muulla kohtalotoverillani. Minähän sentään tiesin, mitä monet muut lapset eivät. Minä tiesin, keitä vanhempani olivat. Ja se oli poikkeuksellista *Siinä Maailmassa*.

Sen Maailman hierarkia rakentui lähinnä kolmesta tasasuuresta kategoriasta ja niihin jakautuneista pikkuisista piruparoista. Suunnilleen yhtä tasaväkisen kolmanneksen muodostivat ei-halutut ja väärään elämäntilanteeseen syntyneet lapset, täysorvot sekä viimeisenä kategoriana rikkaiden äpärät. Minun tapauksessani tarina oli hieman monimutkaisempi, sillä minulla oli *ollut* vanhemmat - oikein rakastavat vieläpä - aina kuudenteen syntymäpäivääni saakka. Minä olin saanut nauttia heistä juuri sen verran, että muistin heidän kasvonsa ja äänensä, mutten paljoa enempää.

Sitten maailman paskamaisuus, jota kai myös kohtaloksi saattoi kutsua, puuttui peliin. Ei kaikesti ollut vittumaisempaa ikää jäädä orvoksi kuin kuusi - tai jos olikin, niin minä jättäisin kyllä asiasta eriävän mielipiteeni.

Mutta niin. Vanhempani:

Isäni ja äitini olivat molemmat olleet sotilaita. Sen ammatin riskit tiesi, varsinkin silloin, kun he joutuivat suorittamaan puhdistuspalvelua. Kadulta säteilevän pölyn ja tuhkan suihkuttaminen vedellä Seineen oli vaarallista työtä eikä sitä yleensä laskettu nuorien sotilaiden vastuulle - eikä varsinkaan, jos heillä ei ollut vielä lapsia. Nykyään sellaiset tehtävät kaikesti annetaan jo aivan omalle ammattiryhmälleen, mutta silloin aika oli eri.

No joka tapauksessa: vanhemmillani oli kuitenkin minut, joten virallisella koneistolla ei oikeastaan ollut keinoja estää heitä vapaaehtoistumasta Seinen varren siivoamiseen. Ja ymmärränhän minä vanhempani: heillä raha oli tiukassa ja puhdistushommista maksettiin hyvin. Toisaalta sitä saattoi päivän päätteeksi ajatella tehneensä maailmasta kappaleen verran paremman paikan. Ja sellaisina minä

heidät haluankin muistaa; he tekivät sen mitä piti tehdä. Ja koska he olivat käytettävissä, he tosiaan saivat hoidettavakseen juuri sen kirotn patkän *Châtelet*lta *Tuileriesin metsän* kohdille juuri sinä tiettnä päivänä.

Tuona epäonnisenä päivänä he olivat toimineet puhdistustehtävissä jo hyvän aikaa. Silminnäkijöitä tapahtumilla ei ollut. Se kuitenkin tiedettiin, että puhdistuspalvelussa olevien sotilaiden suojapuku oli raskas normaalinakin päivänä (minulla on siitäkin nyt jo kokemusta) ja lisäksi pistettiin merkillä, että tuolloin päivä oli ollut tavanomaistakin lämpimämpi. Joukkueen pöytäkirjoista selvisi, että heillä oli ollut jo pari päivää raskasta palvelua takanaan, joten he olivat hikoilleet varmasti litratolkulla nesteitä ja suoloja kumiasun kätköihin. Lyhyesti sanottuna he eivät olleet siinä kunnossa kuin olisi pitänyt, eikä juuri muuta tarvittu.

Ei ole täysin selvää miten se meni, mutta jompikumpi oli liukastunut Seinen rantavarustuksilla ja tippunut valtoimenaan virtaavaan, säteilevään jokeen. Kamaralle jäänyt ei ollut miettinyt sekuntiakaan, vaan loikannut toisen perään (itse aina ajattelin, että se oli isä, joka liukastui ja äiti, joka hyppäsi - mutta mistäs sen tietää?). Siitä eteenpäin ei sitten ollutkaan mitään muuta kuin hyviä arvauksia: joko virta, säteily tai kokonaisvaltainen uupumus olivat vieneet heistä voiton ja lopulta heidän edelleen kumiasuiset ruumiinsa ajautuivat rantaan *Parc Lebaudyn* kohdalla, aivan *La Defencen Toran* vieressä. Sieltä heidät sitten naarattiin aikanaan ylös ja siitä minun orpokotiseikkailuni varsinaisesti alkoi.

Olin tietysti liian nuori ymmärtämään mitään tästä - yhtäkkiä olin vain omituisissa vaatteissa erikoisessa kellariorpokodissa hössöttävien nunnien ja pappien keskellä. En ymmärtänyt, mikseivät isä ja äiti tulleet hakemaan minua pois, vaikka tästä halustani kovaan ääneen ilmoitinkin kaikille, jotka vain halusivat minua kuunnella.

Moni asia orpokodissa oli ihan ookoo, mutta ne alkuajat olivat minulle silti raskaita - erityisesti illat, kun olisi pitänyt käydä nukkumaan. Pappien takuukonsti muun muassa kaikkeen oli antaa remmistä, joten minun tilannettani sellainen kurinpalautus vain pahensi; pahalta tuntui, mutta oma itku piti niellä tai henkisen tuskan rinnalle asettuisi lisäksi vielä fyysisempikin kuumotus.

Kesti pitkään, ennen kuin yksi nunnista (äiti Mégane hän taisi olla) ymmärsi lopulta yskän. Hän alkoi lukea minulle iltasatuja, vaikkei sellainen kai tainnut ihan sallittua ollakaan (jos joku tietää, miksi lapsille ei saa katolisessa orpokodissa lukea satuja, kertokoon minullekin, koska sellainen sadismin laji on minusta anteeksiantamattomampaa kuin ne muutamat vähäisemmät kuolemansynnit). Silti: kuiskailevassa salassa, nuoren Mégane-nunnan pehmeällä äänellä luetut iltasadut kuitenkin rauhoittivat minut ja aloin saamaan unen päästä kiinni.

Ja vähitellen opin olemaan kaipaamatta.

Aikajänteet ovat onneksi kovin lyhyitä niin nuoren ihmisen maailmassa.

Raphael sen sijaan ei tiennyt vanhemmistaan mitään - niin kuin se kai meni useimpien poikien kohdalla *Siinä Paikassa*. Hän oli täysin yksinäinen, heiveröinen linnunpoika alusta saakka ja vaikken haluakaan tällaisilla asioilla leveillä, en usko, että hän olisi pärjännyt kauaakaan, ellen minä olisi ehättänyt väliin. Armand tai joku muu hänen hengenheimolaisensa olisi tehnyt selvää hänestä ennemmin tai myöhemmin.

Mutta väkivaltainen ensi-iskuni oli toiminut toivotulla tavalla. Kuran ja Potkun päivän jälkeen Armand ei vinoine nenineen ja mustine silmineen uskaltanut tulla lähellekään meitä - ei enää koskaan. Ei se meistä kummastakaan suosittua tehnyt, pikemminkin Raphaelin avoin kiusaaminen muuttui aktiiviseksi eristämiseksi, joka koski samalla minuakin. Mutta toisin kuin kiusanhenget ajattelivat, se ei kuitenkaan liiemmin haitannut minua - tai oikeastaan Raphaeliakaan. Raphaelille tilanne oli joka tapauksessa muutos parempaan. Mieluummin sitä kai yksin oli kuin toisten jalkapallona - ja olihan hänellä aina kirjansa (paitsi tietysti se kuraantunut ja poisheitetty Robinson Crusoe).

Kuran ja Potkun päivästä elämämme virta asettui siis uuteen uomaansa. Ja tuota toisenlaista elämää saimme jakaa seuraavat viikot vailla suurempaa draamaa. Kaiken kaikkiaan - näin ainakin jälkeensä luulen - niin taisi kulua puoli vuottakin; aina siihen saakka, kun Raphael väitti nähneensä enkelin.

“Tuolla, tuolla! Etkö sinä näe?” hän hehkui ja osoitteli sormellaan ulos kellarin pikkuruisesta ikkunasta, jonka suojaksi asetetussa lyijylevyssä oli pieni roso reunassa. Siitä me sitten kurkimme, vaikka ei tietenkään olisi saanut. Minä tirkistelin reiästä sen, minkä kaulaltani kykenin, mutta en kerta kaikkiaan nähnyt mitään muuta kuin sateisen kadun ja sen likaan ja roskaan hautautuneet kivetkset.

“Missä?”

“Siellä pylvään vieressä!”

Minä tuijotin, minkä silmäni antoivat myöden, mutta pylvään vieressä ei näkynyt ketään eikä mitään. Pelkkää samaa likaa kuin aina ennenkin.

Toisaalta, mistäs minä mitään enkeleistä tiesin? Ehkä sellaiset näyttäytyivät vain niille, joiden sydän oli puhdas ja sielu tahraton. Sellainen minä en tosiaankaan ollut, en silloin enkä helkkari soikoon siitä eteenpäinkään - joten ehkä Raphael tosiaan näki jotakin, joka oli taivaallisella päiväkäskyllä piilotettu sellaiselta syn-tisäkiltä kuin minä.

Minä en nähnyt siis mitään, mutta Raphael suorastaan raivostui, kun en aluksi suostunut uskomaan hänen näkemisiään todeksi. Hän jankkasi kivenkovaan näkevänsä, enkä minä siitä hänen kanssaan sotimaan ruvennut. Sama se sinänsä minulle oli. Mutta vaikken tiennyt enkeleistä paskaakaan, tiesin kuinka orpokodin organisaatiohierarkia oli rakentunut. Niinpä vannotin Raphaelia pitämään havaintonsa vain omana tietonaan. Arvelin, että moisen asian paljastaminen voisi saada kerran jo lakanneen pieksemiskiirteen käynnistymään uudelleen.

Tietäähän sen, miten siinä kävi. Hän piti sen tiedon sisällään ehkä kokonaista kaksi päivää, kunnes sitten päätti kertoa näkynsä eräälle nunnalle hiljentymisharjoituksen päätteeksi.

Ja siitähän se vasta elämä alkoi!

Puolet nunnista oli valmis pieksemään Raphaelin omakätisesti verille jonkinasteiseen Jumalanpilkkaan syylistyneenä. Toinen puoli taas oli valmis lyömään stigmat käsiinsä korkeimman omakätisesti ja itkemään Jeesuksen uutta tuleamista. Panikoivat papit etsivät Kirjasta vastauksia ja osa silminnähden haki keinoja pusertaa pienestä pojasta totuus julki vaikka nyrkein. Armand katseli meitä pahan-suovasti, sadistinen tuijotus pienissä nappisilmissään. Minä puolestani kirosin kaiken tämän keskellä hiljaa mielessäni Raphaelin hölmöyttä, mutten tietenkään sanonut mitään ääneen.

Mutta joskus asiat järjestyvät ja niin kävi tuolla kyseisellä kerralla. Nunnat ja papit päätyivät lopulta konsensukseen siitä, että Raphael oli varmasti nähnyt jotakin. Osa porukasta ei kaikei vakuuttunut vielä silloinkaan, kun laitoksen johtaja, pelätty Isä Barthomolew julisti tapahtuman ihmeeksi, muttei sillä ollut enää väliäkään. Kukaan ei uskaltanut alkaa väittämään vastaan Isä Barthomolewin auktoriteetille ja niin asia oli käsitelty.

Sen jälkeen Raphael oli hetken aikaa nunnamuurien täydellisessä suojassa: he pitivät hänestä erityisen hyvää huolta ja koska minä olin kaikei poloisen Raphaelin ainoa kaveriksi laskettava, minäkin sain osani siitä Jumalallisesta suojakentästä. Sopi se minulle, sainpahan olla rauhassa nunnien passattavana.

No mutta näkikö hän sitten mitään vai ei?

Samapa kai se, mitä niin monta vuotta sitten oikeasti tapahtui. Mutta sen sateisen illan näky - olipa se totta tai ei - käänsi Raphael Legrandin kurssin ja työnsi hänet ottamaan ensimmäiset askeleensa polulla, jonka päässä odotti vakaumuksellinen pappisvihkimys.

Joskus minä oikeastaan kadehdin Raphaelia hänen polkunsa kiistattomasta selkeydestä.

Pariisilainen rakkaustarina - lisämausteilla

Suuri sota on raunioittanut rakkauden kaupungin. Elämä Pariisissa rajoittuu kellariasuntoloihin ja maanalaisiin tunneleihin, jonne palavan maan säteily ei ulotu. Hiukkasmurroskyjen ja suojauskujujen rajaamassa todellisuudessa puhdistajat huuhtovat katuja ionisoivasta tuhasta ja elämä raunioissa jatkuu eteenpäin päivä kerrallaan.

Eräänä tavanomaisena arki-iltana katuja puhdistava Xavier Herbaux kohtaa tanssikoulun opettajan. Tuosta kohtaamisesta eteenpäin elämän kovettaman Xavierin ainoa toive on vain elää elämäänsä rauhassa Hollynsa kanssa. Kuolemaa tiheä maailma ei kuitenkaan armahda niitä, jotka haluavat kulkea omia polkujaan. Niinpä oikeudentuntoinen ja pidäkkeetön Xavier joutuu lopulta perimmäisten kysymysten ääreen:

Onko maailman raunioissa vielä sijaa oikeudenmukaisuudelle?

Voiko vääryydet korjata keinoja kaihtamatta?

Ja mihin omankäden oikeuden käyttö lopulta johtaa?

'Palava maa' keskittyy katsomaan elämän epäoikeudenmukaisuuksia oman tien kulkijan näkökulmasta. Uuteen Ranskan Tasavaltaan sijoittuva postapokalyptinen tarina pureutuu teemoihin kuten oikeudenmukaisuus, moraali sekä siihen, millainen maailma syntyy, jos oikeutta saa vain sitä itse omakätisesti hakemalla.

9 789528 004110